

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lvdovici || De Ponte Vallis-||Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-||libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

In Qvo Agitvr Nominatim De Sacerdotibus, Confessarijs, Magistris siue
Doctoribus, Concionatoribus, Episcopis & alijs Prælatiſ, eorumque
Ministerijs - In ſeptem Tractatus distributus ...

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1629

Cap. IV. Absque Dei vocatione valde periculosum esse statum Prælationis
procurare; aut etiam oblatum admittere; & ostenditur modus in
electionibus seruandus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45750](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45750)

CAPVT IV.

ABSQVE DEI VOCATIONE VALDE PERICVLO-
sum esse statum Pralationis procurare; aut etiam oblatum ad-
mittere; & ostenditur modus in electionibus
seruandus.

X DICTIS IN PRAECEDENTIBVS CAPITIBVS
deducere licet modum ascendendi ad Statum & officium
Prælati, sequendo scilicet ordinem Diuinæ vocatio-
nis; sine qua (vt Apostol. dixit) *anullus assumere sibi debet
hunc honorem*, sicut neque Aaron eum sibi accepit quem
admodum fusc dictum est in Tractat. de Sacerdotio:
quicquid enim ibi dictum est, multò magis conuenit Episcopatu, &
Prælatu; qui Status est virorum perfectorum, quàm Sacerdotum
communium: eò quod esse debeant etiam aliorum Magistri, quos doce-
ant perfectionem; & ob pericula, quæ secum adfert animarum cura.
Quamobrem Deus D. N. nunquã vocat ad statum Episcoporum & Præ-
latorum, nisi eos, qui digni sunt & perfecti; aut quos sua vocatione tales
efficit ex speciali priuilegio: quemadmodũ fecit cum Sancto Paulo, quem
simul & in vno momento deduxit ad Statum gratiæ, & perfectionis; &
vt esset eius Magister in toto mundo; S. Petrus autem prius vocauit, vt
b ipsum sequeretur; eumq; cõtinuit per tres annos in sua schola: post reur-
rectionẽ autem, cum ter eum interrogasset, an ipsum deligeret; illeq; res-
pondisset *tu scis quia amo te*: tunc illum Pastorem constituit ouium sua-
rũ. Cæteros autem Apostolos etsi ad idem Ministerium elegit: noluit ra-
men, vt illud prius exercent quàm spiritus Sancti plenitudinem accipe-
rent, d *virtute induerentur ex alto*. Dicuntur autẽ pleni spiritu diuino, eò
quòd (vt S. Thom. explicat) tantãa Deo D. N. gratiam & auxiliũ accipi-
ant, quanto opus habent ad implendum, quæ Status & officium sibi
cõmissum exigit. Quæ gratia, vt sæpẽ dictum est, venit cum ipsa vocati-
one & electione Dei. In cuius testimonium, cum Moyses conquereretur,
quòd non posset solus totius populi onus portare, ac Dominus iuberet,
eligi septuaginta viros de senibus Israel; qui ipsum iuuarent dixit: *e affe-
ram de spiritu tuo tradamque eis, vt sustentent tecum onus populi*. Sic enim insi-
nuauit, iuxta distributionẽ oneris distribui etẽ spiritũ & auxiliũ ad illud
portandũ: nulli. n. vult Dominus noster onus maius imponere, quã fer-
re possit: *A propterea talẽta distribuit seruis, vnicuiq; se: undũ proprã virtutem*

a Hebr. 1.4.

Tract. 1. c. 6.

Actũ 9. 15.

b Matth. 4.
13.Ioan. 15. 16.
c Ioan. 8. 15d Luc. 24.
49.
3. p. q. 45. a.
10.e Numer. 11
17.f Matth. 23
15

hoc est iuxta vires quibus indigent ad munus obeundū quod illis committit Quare ijs, quos elegit, vt sint Prælati, tradit quinq; illa talenta, quæ proximo capite retulimus in eo gradu, qui cōuenit vnique Quamuis aliquibus cum maiori præbeat excellentia, quam alijs præueniens eos aliquibus auxilijs ad eos alliciendos prius, quàm officium aggrediantur. Præterea sanctum Ordinis Sacramentum, cum habeat plures gradus in suis ministerijs: diuersos gratiæ gradus eis proportionatos præbet in ipsorum Ministrorum consecratione. maiorem enim præbet gratiam Sacerdotibus, quam Diaconis; & Episcopis, cum consecrantur multum auget gratiam ad noua ipsorum ministeria. Quæ gratia non solum est illa, quæ sanctificat; sed etiam complectitur inspirationes, illustrationes, & reliqua necessaria auxilia ad suos obligationes plene præstandas.

§. I.

VT autem discernatur modus quo Diuina vocatio in his auxilijs innotescit: supponendum est, Deum D. N. raro aut nunquam ad prælationē vocare inspirationibus aut impulsibus vehementibus, quibus solet vocare ad statum gratiæ aut Religionis, cuius immitit desideria; & impellit ac stimulat, vt eam amplecti studeant: potius vt plurimum inspirat cum vehementia quadam suis electis, vt huiusmodi officia, quantum in ipsis est subterfugiant: sic enim fouet virtutum humilitatis, quæ est lapis Lydius ad veras inspirationes dignoscendas. veri enim humiles iudicant se indignos præcelso huiusmodi statu, qui magnam requirit puritatem, & humeros Angelicos. Iudicant, se non esse sufficientes ad reddendam bonam rationem de animabus aliorum, timētes seueritatem, quæ Deus rationem ab eis exiget in die iudicij. Timent etiam pericula, quæ secum adfert honor huiusmodi dignitatum; & possessio Bonorum ac Reddituū, quæ illis est annexa. Ac propterea virtus humilitatis eos impellit ad eas fugiendas, cum ad eas eliguntur ab hominibus, abdūt sese, & omnē possibilem dāt operā, ne illas admittāt: donec ipsis clarior de diuina volūrate cōstet: cui tāquā filij obedientiæ nō volunt pertinaciter repugnare. Huius veritatis testes sunt Sancti Episcopi Nicolaus, Martinus, Ambrosius Augustinus, Chrysostomus, & multi alij: qui tantum laborarunt, vt subterfugerent dignitatem, quantum multi nunc laborant, vt eam obtineant. Admirandus omnino est Dialogus S. Chrysostomi cum S. Basilio, quem ipse se refert in sex liberis de Sacerdotio: in quibus multis rationibus, quarum fundamenta in præcedentibus capitulis proposuimus persuadet plurimum sua interesse fugere Episcopatum. Idem fecit S. Greg. Papa: qui reddit facti sui rationem, dicens in suo Pastoralī: *Christum D. N. fugisse in montem, cum homines vellent facere eum Regem: qui tamen b venturibus ad ipsum capiendum, vt crucifigerent, obscurum*

S. Greg. 1. p.
Pastoral. c.
6. c. 3.

1 p. Pastor c.
3
a Ion. 6. 15
b c. 18. 4.

prol. p.

proceſſit. vt exemplo ſuo nos doceret, fauores huius mundi fugere, timentes eius proſperitates, non timere autem eius terrores, ampelcentes potius eius aduerſitates. ſæpe enim ſtatus & officia honorifica cor extollunt ad ſuperbiam, vitijs maculant, & ſui ipſius obliuiſci faciunt; & vt iacturam faciant virtutis & profeſtus, quem in ſtatu humili ſibi comparauerant: vt apparuit in infelici Saule, qui viſus eſt præuidiſſe talem ruinam, cum eſſet in ſtatu humili. Cam enim ſciet, Deum ipſum in Regem elegiſſe: cum quæreretur vt regnum acciperet, *c non inueniebat ur; ſed abſconderat ſe domi.* Huius factum moraliter exponens S. hic Doctor, dicit: prælationem habere bonorum exteriorum, onus veidanterius: Prælatuſ enim honoratur, quidem à ſuis ſubditis, ſed eiſdem oneratur. Quamuis ipſemet honor ſit magnū onus: quod ſimul debet contemnere & amplecti: contēnere quidem ob vtilitatē propriā ne ex eo euaneſcat; amplecti verò, ob vilitatem ſubditorum: vt æſtimare illi norint, quod ipſe dixerit. Adeò tamen eſt difficile, vtrumque hoc coniungere: vt melius intelligi poſſit, quàm explicari: eſtque fere impoſſibile, imbecilles ferè fortiter aliorum onera, acceptantes honorem, boni ipſorum gratiā, quitali honore ſuſcepto euaneſcāt. Ac propterea viri Sancti horrent has dignitates ſuſcipere; abſcondunt ſeſe, ac fugiunt, cum commodè poſſunt, ne eas acceptent. Hoc etiam modo Moyſes, cum Deus curam populi Iſrael ei commitebat, excuſabat ſeſe cupiens eam non acceptare: vt debiles intelligant, quàm grauiter errent, ſponte ſe offerentes ad has dignitates; & humeros ſupponentes alienis oneribus, qui vix poſſunt propriā ferre. Prædicta ſunt S. Gregorij. Idem autē confirmat S. Cyprianus, & S. Leo Papa dicentes: eos qui à Deo eliguntur ad hæc officia, ſemper eſſe tales, vt non ambitioſè ea quærant; ſed demiſſe, quiete ac modeſtè potius fugiant, quàm aggrediantur. Ex quo tacile intelligitur: magna deſideria, quæ aliqui in leiſiſ ſentiunt, tales dignitates & officia habendi, antequam Dei voluntatem de ea re nouerint, ordinariè non eſſe impuſus ſpiritus ſancti; etiam ſi ſpeciem habeant zeli & charitatis; ſed potiùs cenſenda eſſe ſuggeſtiones dæmonis, ſpiritus ambitionis & cupiditatis, qui honore & redditibus temporalibus fouetur. Neque eſt quòd ſe tueantur Apoſtoli ſententiā dicētis: *d qui Epif opatum deſiderat, bonum opus deſiderat.* Nam (vt S. Gregorius explicat) de eo loquitur Apoſtolus, qui non honorem & temporalia Episcopatus bona deſiderat, ſed eius labores, crucem, & onus, in eo tempore, quo Episcopum eſſe, erat offerre ſe ad martyrium, & exponendam vitam pro ſuis ouibus. Tunc temporis enim bene cenſeri poterat, tale deſiderium eſſe à Deo inſpiratum in bonum Eccleſiæ ſuæ: ſicut & nunc deſideria aliquorum Religioſorum eundem ad loca hæreticorum, aut infidelium ad Euangelicam veritatem promulgandā. Eoq; magis, quod S. Thomas perpendit, non dixit Apoſto-

c. 1. Reg. 10.
22.1 p. Paſtor,
c. 7.Lib 4. Epiſt
2. vel Epiſt
2. S. Leo
Epiſt 84 c. 3.d. 1. Timot.
3. 1.
1. p. Paſtor.
c. 8.

In 1 Timoe

3.

22 q. 185.

a. 1.

e Eccli. 7. 4

f Math. 20

g. 1. Reg. 13.

14

Lib. in c.

3.

h Ioan. 10. 1

lus: qui Episcopatum desiderat, bonum habet desiderium; sed bonum opus desiderat. Quo loquēdi modo insinuauit: quamuis res, quæ desideratur, bona sit: desiderium tamen eius posse esse prauum, & ambitiosum. Episcopus enim, vt ibi dixit Apostolus, *debet esse irreprebensibilis*: hoc est vitam ad eam sanctam ducere debet, vt nullus in ea aduertat, quod possit reprehendere. Atque ita idem Angelicus Doctor ait. regulariter loquendo esse superbiam, ac præsumptionem, desiderare esse Episcopum: qui idem est atque existimare, se perfectum esse & vitam inculpabilem. Cū igitur nemo certus esse possit, quod talem vitam ducat, nec se vires & humeros habere ad tantum onus ferendum: non debet sibi persuadere, desideria, quæ in se sentit ad illud quærendum, esse à Deo: cuius spiritus omnibus dicit e: *noli quærere à Domino ducatum, neque à Rege cathedram honoris*. vt autem bene percipiatur noxia radix, ex qua tale desiderium oritur quo se quis iustum ac sapientem reputat, addit: *non te iustifices ante Deum, quoniam agnitor cordis ipse est: & penes Regem noli velle videri sapiens. Noli quærere fieri iudex, nisi valcas virtute irrumper e iniquitates*: abijciendo scilicet eas primùm à te & postea ab alijs. Hoc Spiritus Sanctus suadet: vt intelligamus, huiusmodi dignitates neque à Deo orationibus esse petendas quia dicit nobis quod filijs Zebedæi: *nescitis quid petatis*; neque apud Reges procurandas, ad quos spectat, proponere promouēdos; neque, ut respondendum nobis esse quod coram Deo digni simus qui eas habeamus; neque merita nostra hominibus proponenda; imò neque acceptandas etiam oblatas, donec satis nota sit virtus, & facultas propria, & multò amplius Dei voluntas nobis innotescat; à quo omnis rei huius relictudo dependet. Ipsi est enim, eos eligere & quærere: ipsis nihil tale quærentibus; vt videre licet in euentu reprobationis Saulis ob eius inobedientiam. dixit enim ei Samuel: *g Quasiuit Dominus sibi virum iuxta cor suum: & præcepit ei Dominus, vt esset Dux super populum suum*, In quem locum perpendit S. Gregorius: retulisse Samuelem, quod Deus facere cogitabat, quasi iam factum ad significandum, quod ab æternitate sua id disposuisset. Dicit autem: *Deum quasiuisse hunc virum iuxta cor suum*, vt doceret: Prælatos esse quærendos, ipsis non se immiscentibus ambitiose: & addit, quod *Dominus eis præcepit*: vt intelligatur, eos potiùs esse cogendos, vt acceptent; quam solâ tuâ voluntate accedere debere. Præ omnibus tamen maximè est petendum, quod dicantur debere esse viri *iuxta cor Dei*, ob vitam excellentiam, & eminentiam Charitatis. Hoc explicari commode potest parabola illa, quam Christus D. N. Phariseis proposuit: *h Qui non intrat per ostium in ouile ouium, sed ascendit aliunde: ille fur est, & latro. Qui autem intrat per ostium, pastor est ouium. Huic ostiarius aperit, & oues vocem eius audiunt. Ego sum ostium ouium. omnes quotquot venerunt & per me non intrarunt*

res sunt & Latrones, In qua parabola, omisso principali eius sensu, eaq; ad propositum nostrum applicata, Christus D. N. seipsum Appellat vnicum ostium, quod viri ac perfecti Pastores ingredi debent in ouile ouium eius rationalium, quod est Ecclesia & communitas, quam sunt gubernaturi. vocatur autē ostium, quatenus ex eius electione, & ordinatione; hoc est iuxta leges & regulas, quas ipse praescribit, ingreditur quis dignè ad dignitates & Prælationes. Est tamen i *angusta porta, & arcta via*, qualis est, *qua ducit ad æternam vitam*: quæ nõ capit superbos, tumidos, ambitiosos, & cupidos huius mundi; sed humiles & paruulos, qui imitantur ipsum Dominum dicentem: *k discite à me quia mitis sum & humilis corde*. Reliqui aliam quarunt viam quâ ascendant. Neque absque aliquo mysterio verus est Christus D. N. verbo illo: *ascendit aliunde*, vt insinuaret, omnes illos accedere permotos à spiritu suberbo ascendendi; vt pluris apud homines fiant, quærentes honorem ac temporalem vtilitatem, etiam cum detrimento ouium: etiam si ipsi nec virtute, nec scientia, nec alijs talentis præditi sint, quæ tale officium exigit. Ac propterea digni sunt qui appellantur *fures & latrones*: quia cõtentunt furari quod nec ipsorum est, nec eo sunt digni, sed ad id obtinendum adhibent media illicita ac detestanda contra voluntatem Dei, & eius Ecclesiæ. His igitur ostiarius, qui est spiritus Sanctus non aperit, aut (vt ait S. Augustinus) est ipsemet Christus, quâ Deus: cuius clauis est Diuina eius inspiratio: qui nec vocat eos, nec allicit, nec inspirat ingressum in ouile: sed contra eos potius dicit illud Prophetæ: *ipsi regnauerunt, & non ex me; Principes extiterunt, & non cognoui*. Horum autem aliqui nec veri sunt Pastores, nec veram habent iurisdictionem; sed nomen tantum: quia tale ius per Symoniam vsurpant, ementes ipsam dignitatem, & pecunijs eam comparantes. De quibus propterea dixit S. Gregorius: *Quicumque hoc pretij studet datione mercari, dum non officium, sed nomen attendit, Sacerdos non esse, sed dici tantummodo inaniter concupiscit*. Alij sunt veri pastores quo ad dignitatem & officium: censentur tamen mercenarij, eo quòd illud quaesierint propter ambitionem & cupiditatem, & per media ex peissimis huiusmodi radicibus orta: nec habentes dotes, & talia ad illud requisita, vt apparet ex eorum fructibus, de quibus Dominus per Ezechielem dixit: *in greges sed semetipsos pascebant*, lacte scilicet & spolijs eorum. Denique omnes hi non intrant per ostium, quod est ipse Christus: quia eum non imitantur in modo, quo ipse ingressus est in Pontificatum suum. Nam, vt dixit Apostolus: *CHRISTVS non semetipsum clarificauit, vt Pontifex fieret; sed qui locutus est ad eum, optimè sibi notum: Flius meus es tu, ego hodie genui te*. Sic insinuans, rectam pastoris electionem præcipuè ad Dominum nostrum pertinere: qui, vt dixit Moyses in hoc ipsum propo-

situm

i Matt. 7. 14

k Matt. 11.
20.Traç 46.
in Ioannem

l Osee. 8. 4.

libro 7. Epi-
st. 110 Refer-
tur 1. q. 1. c.
Quicumquein Ezechi.
4. 2.

n Hebr. 5. 5.

o *Lucum. 27.*

16.

p *Act. 1. 24*

q *2. Cor. 36.*

c. 4. 5. & 6.

litum, o est Deus spiritum omnis carnis; & nouit, quid sit in vnoquoque, & vt Apostoli in electione S. Matthiæ dixerunt: p nouit omnium corda: ac proinde scit quis sit aptus ad talia officia, aut qui ingenium & industriam habeat, vt cum ipsius Dei auxilio facultates sibi compareret, quibus aptus reddatur. Ipse enim est, qui (vt ait Apostolus) q idoneos facit Ministros N. u. Testamenti, & solet manifestare voluntatem suam & electionem, quam ab aeterno disposuit in pectore suo per aliquam ex quatuor illis vijs subpositis in primo Tract. Tomi 2. in quibus omnes modi insinuantur ingrediendi per rectum ostium ad huiusmodi dignitates

§. II.

I

PRAEMISSIS que ibi sunt dicta, explicemus nunc paulo amplius hoc electionis modos, ex ijs que habentur in Actis Apostolorum: vbi non legimus, quod qui eligebantur sese ingesserint, aut quaeruerint suam electionem: sed ipsemet Deus per se, aut per eos homines, ad quos spectabat eligere aut Electoribus offerre ipsos eligendos: qui semper eorum optimi inter ipsos; & præmissa oratione, & consultatione, cum magna consideratione: vt videre licet in tribus insignioribus Electionibus, que ibi referuntur. Quarum vna fuit Antiochiæ: vbi erant multi Prophetæ ac Doctores, qui cum die quodam ministrarent Domino, dixit illis spiritus Sanctus a: *segregate mibi Saulum & Barnabam in opus ad quod assumpsi eos.* Vbi Deus manifestauit æternam suam electionem per expressam reuelationem: quam tamen reuelationem non ostendit ipsis electis, sed reliquis Prophetis ac Doctoribus, qui impostiuri erant manus super illos, quod iuxta multos Doctores, fuit ad consecrandos eos in Episcopos.

a *Act. 13. 3*

Vide Lorinū
ibid.

2

ALTERA Electio fuit in Cænaculo in Ierusalem, vt constitueretur Episcopus & Apostolus loco Iudæ. Et consilio ac directione S. Petri qui caput erat Ecclesiæ, b statuerunt duos, Ioseph qui vocabatur Barsabas, quos ob insignem Sanctitatem cognominatus est iustus & Matthiam: (de quo facile est existimare quam fuerit Sanctus, qui Barsabæ fuit prælatus) quos cum supremo Electori Deo proposuissent, ipse voluntatem & æternam suam electionem sorte manifestauit (aut vt S. Dionysius ait) aliquo alio Diuino indicio, siue fuerit radius aliquis lucis visibilis, (vt existimat S. Antonius) siue columba aliqua, siue alicuius Angeli vox (vt insinuat Cartesianus) quia simile quid euenit in alijs Sanctis Episcopis, vt testatur Apostolus de Timotheo discipulo suo: *non negligere gratiam, que data est tibi cum impositione manuum: Presbiter ergo per prophetiam: hoc est (vt S. Thomas explicat) per reuelationem & inspirationem spiritus Sancti: qui inspirabat & manifestabat, qui essent tali statu digni. Vt nouæ Ecclesiæ planta talium Pastorum fertore foueretur, & cresceret: quia eis deficientibus, & ipsa esset defutura. Et in eum sensum adfert Sanctus Thomas, quod prædixit Salomon*

b *Actuum. 1*
23.

*Eccel. Hierar. c. 5.
p. 3. tit. 6.
Cor. 2. ibid.
c. 1. Timoth. 4. 14. & c. 1. 18.
In cū locum & Glossa. d. rouer. 29. 18.*

cum Propheta defecerit, dissipabitur populus: tum, videl. quando Prælatorum electio non fiet inspiratione Dei sed hominum arbitratu. Quamuis autem nunc non sint expetendę miraculosę reuelationes: expedit tamen ad imitationem S. Petri, vt antequam fiat electio; aut postquam nominati & propoliti fuerint aliqui, qui digni iudicentur: recurratur per feruentes orationes ad Dominum D. N. & humiliter ei supplicetur, vt dignetur inspirare electionem suam; & lucem præbere, vt iuxta illam electio fiat. Ac propterea ipsemet Christus D. N. cum ex Discipulis suis voluit duodecim eligere in Apostolos, prius *pernoctauit in oratione Dei*, hoc est in oratione altissima, & valde prolixa. Et S. Ambrosius videtur insinuare Christum Dominum hac vice non orasse solum, vt in more habebat. sed cum suis discipulis, vt nos doceret: ad grauiam adeo negotia, & quę multorum bonum concernunt, coniungi debere orationem multorum. Ac propterea Sacrum Concilium Tridentinum statuit, vt cura primum Ecclesia vacauerit, supplicationes ac preces publice priuatimq; habeatur: atque à Capitulo per ciuitatem & Dioccesim indicantur: quibus Clerus, populusq; bonum à Deo Pastorem valeat impetrare. Quod si quis quærat cur Christus D. N. postquam orationem elegerit Iudam inter duodecim Apostolos, quem sciebat non redditurum bonam rationem de tali munere? Respondent SS. Ambrosius & Cyrillus & alij Patres: Iudam cum fuit electus fuisse bonum, sicut Saul; & voluisse Christum insinuare: ad prudentem electionem satis esse si is qui eligitur, tunc iudicetur dignus esse ac bonus: quamuis postea culpã suã se reddat indignum.

Sed ne silentio prætereamus tria singularia, quę insinuantur in electione S. Matthiæ, relicto Barfabam, qui cognominabatur Iustus. Primum, vt intelligamus, quod licet Electores debeant iuxta Sancti Apostoli doctrinam attendere, vt qui eligendus est *testimonium habeat bonum*: non tamen semper tali testimonio est fidendum, vt propterea statim alijs præferatur. Facile enim euenire potest, vt alius non tanti nominis eum excellat in sanctitate, prudentia ac doctrina, quas ipse maiori cum humilitate occultat, ac propterea refert multum recurrere per orationem ad Deum, vt dignetur Diuino suo lumine efficere, vt ille agnoscat: ipsius enim est manifestare bona talenta, quę humiles student occultare; sicut Sanctitatem Matthiæ manifestauit: cuius humilitatem significabat ipsum nomen quod interpretatur: *Dei paruum*. quod idem est atque humilis, quia scilicet paruum se reputabat in oculis Dei. Ac propterea Ecclesia in eius festo canit Euangelium, in quo Christus Dominus Noster gratias Patri agit, quod Diuina mysteria *g paruu'is reuelauerit*.

Voluit etiam Christus D. N. prætermittere Barfabam (vt aduertit Nicolaus Litanus) eò quod esset ipsius cognatus secundũ carnem, filius

e *Lib. 6. 11*
Lib. 5. in lu-
anam
Sess. 24. c. 1.
de Reform.
In Epist.
Roma c. 6.
Lib. 4. in
Ioan. c. 30.
vide Lorin.
in Actus
1. 23.

Timoth.
3. 7.

Glossa.
Actuum. 1.
Matth. 11.
25.
In c. 1.
Actuum.
Ep. c. 4.
ad fin.

Alphei. Et hac ratione docere voluit Electores Ecclesie sue: Ecclesiasticas dignitates non esse tradendas alicui, titulo & prætextu carnis & sanguinis: ita ut, si alius adsit tali cognato dignior, is debeat ei præferri: effugere crimen acceptionis personarum; indignum, aut minus dignum digniori præferre, titulo cognationis. Et æquè est contra rectam ordinem, quod quis hoc solo titulo velit ad hæc dignitates eligi: nam apte ei respondebat Saluator, quod filijs Zebedæi: *h Nescitis quid petatis*; neque meum est hoc nomine vobis dare, quod petitis. Illud tamen etiam est verum: quod cognati, si digni sint, non debeant propterea excludi: cum ipsi in Redemptor elegerit etiam aliquos suos cognatos ad Apostolatû: quia ipse poterat eos dignos reddere; & talenta sufficientia dare ad illud munus. Electores autem, qui hanc sufficientiam non habenti, dare eam non possunt, & alias valde propendunt ad sibi carne & sanguine coniunctos, merito huiusmodi electiones suspectas habere debent propter periculum: ne affectus peruehat rationis iudicium; ac persuadeat: cognatum esse dignum, etiam si reuera talis non sit: & ita repleat Ecclesiam suis consanguineis in principis Dignitatibus ac Præbendis. In quos Electores licet accommodare illas Dei minas, quas per suos protulit Prophetas, dicens: *in qui adificati sunt in sanguinibus, & Ierusalem in iniquitate*. Illi enim civitatem Sion, hoc est Ecclesiam in sanguinibus ædificare censentur, qui in ea collocant cognatos & sanguine sibi iunctos: non attendentes neque curantes quod improbi sint. ideoque dicuntur in iniquitate ædificare: quia iniustitiâ faciunt libtrahentes pauperibus eleemosynas, ut suos cognatos & consanguineos ditent; ut supra est dictum. Ad cuius rei confirmationem horridum referam exemplum Prælati cuiusdam, ad suos cognatos valde affecti, & propensi: in cuius morte quidam eorum, iter faciens, horridam hanc habuit visionem, cum pro more antequam exiret ex hospitio orare vellet, vidit in suo Cubili præparari lectum splendido operculo auro intexto coopertum, in quo iacebat Prælati ille Pontificalibus indutus, & in circuitu lecti multi ipsius consanguinei, quos ipse ad beneficia & Ecclesiasticas Dignitates promovet. Qui omnes flebili voce ei maledicebant dicentes: maledicta promovio tua & exaltatio tua: tu enim es meæ perditionis causa. Ipse autem omnes circumspiciens magno furore dixit: maledicti vos sitis à Deo: quia vestri causa damnatus ego sum ad ignem æternum: quibus dictis visio disparuit, quam voluit Deus defuncti Episcopi consanguineo ostendere; quia designatus erat, ut ei in ea Dignitate succederet: ut ex aliena infelicitate cautior ipse redderetur, cum intelligeret: inordinatum Prælatorum erga suos cognatos affectum, in causa esse, cur utriusque damnentur. Cognati quidem, eò quod consentunt obtinere propter cognationem, dignitatem, & locum, quo digni non sunt.

h Matth.
10. 22.

1 Michæ 3.
10. Habac.
2. 12.

Tract. l. c. 9

In speculo
magno Ex
emp. V.
Beneficium
Ecclesiast
Exemplo, 7

ipsi autem Prælati, eò quòd eodem illo sanguinis titulo eis eundem con-
terant.

DE NI Q V E circa hanc S. Matthiæ electionem est aduertendum; si de-
mur, factam illam esse per veras sortes: id factum fuisse ob tres singulares
conditiones, quæ occurrerunt; & ad id faciendum Apostolos induxe-
runt: specialis scilicet Spiritus Sancti inspiratio; quæ vt ita fieret suggestit:
s; *pramissa magna oratione & multorum consultatione, & nominatis duo-
bus viris adeo dignis, vt in vtrumlibet fors caderet: Apostolatus esset be-
ne collocatus.* Quod tamen Apostolorum factum (vt Beda aduertit)
non debet in exemplum adduci, vt Ecclesiasticæ Dignitates sorte confe-
rantur. Quare idem Apostoli post aduentum spiritus Sancti, non serua-
runt hunc electionis modum, dum *septem Diaconos elegerunt: quæ Ele-
ctio est in actis Apostolorum.* In qua docuerunt ordinariam viam, &
modum seruandum in Electionibus & præsentationibus quorumcun-
que Ministrorum Euangelicorum: attendendo scilicet, vt in eis condi-
tiones illæ & qualitates inueniantur, quæ ibi exprimuntur: quas fuse ex-
plicauimus Primo Tract. c. 3. Quòd si tales conditiones in Diaconis exi-
gebant; quid existimandum est in Sacerdotibus eos fecisse? Et quid in
Episcopis: qui esse debent totius gregis suæ Ecclesiæ Pastores? Eligendi
procul dubio sunt, qui tales habeant proprietates; & eas; quas in *Aposto-
lo* proponit cum de eis instruit suos Discipulos o *Timotheu & Titum*: ita vt
illi sint optimi, & Spiritu S. pleni; ac donis & gratijs quæ iuuant ad of-
ficiu suum præclare, & cum excellentia præstandum. Ac propterea e-
lectio & O: dinatio Sacerdotum, & Episcoporum olim fiebat coram to-
to populo, & cum eius approbatione: non quòd populus eligeret Pasto-
res, sed quòd testimonium redderet sanctitatis eligendorum: vt sciant om-
nes (inquit Origenes) & certi sint, quia qui præstantior est ex omni
populo, qui doctor, qui sanctior, qui in omni virtute eminentior ille e-
ligitur ad Sacerdotium; & hoc testante populo, nequa postmodum re-
tractio cuiquã, neque scrupulus resideret. Id totum confirmat idem au-
thor exemplo Moylis, cum Deus illi significauit, imminere ipsi mortẽ vi-
dens enim ille, quàm esset necessarius bonus Successor in officium su-
um: non ausus est ipse suo iudicio aliquem eligere, neq; nominationem
populo commisit qui solet passione aliqua duci, & subornari ac presen-
tari; neque cogitauit de nominando cognato aliquo sue Tribus: sed totum
remisit ipsimet Deo cognitori n *spirituum omnis carnis*, & scienti omnium
hominu ingenia & talenta. Cui Dominus dixit: *tolle Iosue filium Nun, viru in
quo spiritus, & pone manũ tuã super eum: is enim verè dignus est: eò quòd ta-
lem habeat spiritum.* Nulla hic habita est ratio cognitionis, aut humana
amicitiæ; non ambitionis, aut subornationis: Procul enim fuit Iosue ab e-

k *Actuum.*
123

c. *Ecclesiasticæ*
Sortileg.
S. Thom. 2. 2.
2. q. 9. 5. 48.
Bellar. 10. 1.
lib. 1. de. cle-
ricis c. 5.

3
c. non statim
Et c. non ex
emplo 26. q.
2. ex S. Hiero-
nymo:
Quia prui-
legia singu-
lorum non
possunt legi
facere com-
munem.
1. *Actuum*
6. 11.

m. 1. *Timo.*
3. 2. *Titi.* 1. 6
Bellar. 3. 7
Homil. 6. in
Leuiticu &
refertur c.
licet ergo.

1. q.
Homil. 2. in
Numeros
c. si ergo 8.
q. 1.
n. *Numer.*
27. 16.

munere ac dignitate querenda: sed solum habita ratio est, quod ille esset
plenus spiritu Dei, per quem ille populum gubernauit.

CAPVT V.

*QVARRATIONE SE QVENDA ET ACCER-
tanda sit Dei vocatio: cum pr amissa ad eam cognoscendam con-
sultatione satis, innotescit.*

EX DICTIS IN PROXIMO CAPITE DEDUCEMVS
TRIA valde vtilia documenta tam pro eligendis, quam
pro electuris, accepta precipue ex ijs, quæ SS. Gregori-
& Bernardus ad hoc propositum dixerunt. *Primum est, ut*
qui prælationem aut dignitatem (ait S. Gregorius) non ad
elationis pompam, sed, ad vtilitatem adipisci desiderat:
prius vires suas cum eo quod est subiturus onere, metat-

tur: vt si est impar, abstineat: & ad eandem cum metu etiam si se suffice-
re existimat, accedere. Tutissimum tamen est, dignitatem non accep-
tare, nisi consultis viris sapientibus, Sanctis, & qui ex tali promotione
nullum commodum expectent. Et tunc confidat in Deum: quod per
huiusmodi viros dignabitur ipsi aperire, quod magis expediet, iuxta ea
quæ diximus in Primo Tomo Tract. 1. cap. 6. In qua re valde cauti esse
debent, qui consuluntur: ne in re tanti momenti temerè se se precipitent:
quemadmodum monet S. Bernardus respondens Brunoni electo Colo-
niensi Archiepiscopo, & querenti ab ipso: an iudicaret, dignitatem il-
lam acceptandam. Cui vir Sanctus, agnoscens interrogationis difficulta-
tem, hunc in modum respondit: *Quæris à me consilium, vir illustis Bru-
no: an volentibus te promouere ad Episcopatum acquiescere debeas.
Quis hoc mortalium definire præsumat? Deus forsità vocat: quis audeat
dissuadere? Fortè non vocat; quis appropinquare consulat: vtrum verò
vocatio Dei sit cum non sit: quis scire possit excepto spiritu, qui scrutatur
etiam alta Dei: vel si cui forte reuelauerit ipse? Et postquam alias insinua-
uit difficultates, quæ in vtramque partem occurrere possunt, excusat se
à dando consilio in re sibi non nota: vtra scilicet pars ei magis expediret.
Remittit verò illum ad virum alium Sanctum, qui in eadem Colonia
Ciuitate manebat: quæ meliùs presentem presens de talibus interroga-
re poterat; & expeditius ab eo responsum accipere. Ex qua S. Bernardi
responsione apparet, quanta cautela merito sit adhibenda in proferenda
sententia circa huiusmodi dubia: siquidem vir ad d. illustratus à Deo;*
quali

Lib. 7 Epist.
110.
Refertur
191.
c Non est
puzanda.
Epist. 80